

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

4.nodaļa: Lūgšana.

197.

Brīnumi, kā pašapliecināšanās līdzeklis ir jāatmet, jo nekādi brīnumi nav pārlicinājuši.

198.

Saskaņā ar pasaules kustības ritmu vajadzīga pieauguma atkārtotāšanās. Steiga ir pretēja pasaules celtniecības gaitai. Kristālu un puķu struktūra rāda, kā pieaug pilnība.

199.

Brīnumu ceļš stāv no harmonijas vistālāki. Vīrišķīgi apzināties iespējamību gūt pilnīgu gaismu un apzinīgi noslēgt neparastās parādības, nozīmē tuvināt harmoniju.

200.

Var pateikt, kāpēc nolemts atsacīties no brīnumiem. Brīnumu ceļš stāv no harmonijas vistālāk. Vau nu brīnums zūd, tad tas ir vienkārši kaitīgs, vai arī tas uzrauj cilvēku tajā pakāpē, ko apkārtējā atmosfēra nespēj izturēt, vai arī nokļūvis skauģu acīs, tas izraisa ļaunumu. Drosmīgi apzināties iespēju iegūt pilnu gaismu un apzinīgi aizsegt neparastās parādības, nozīmē tuvināt harmoniju. Iet apziņas paplašināšanas ceļu, nozīmē tuvoties īstajai darbībai. Lemtās varonības izpausmes neaptveramības izpratnes stars spēj savienot gatavās dvēseles un bez šīs gatavības katrs brīnums pārvēršas ziņkārē. Mūsu rīcībā var būt spēki, bet nevis demonstrēšanai, bet darbībai, kas virza uz priekšu. Ja pūlim būtība ir neredzama mija seku aizsegta tā nepadara uzmanību, tad tāda būtība iespiežas tautas apziņā, pieradinādama to pie rokām paveicama fakta. Tādejādi augstākās gara radīšanas sekas būs rokām paveicama darbība. Garam klājas mājot garā. Lai roka izsaka zemes ievirzi, rokām veicamie darbi nerada naidu. Senatnē, darot zināmas Dieva pavēles, aizklāja seju, pēc tam ar neizprasto spēku sludināšanu gāja pārvarēt matēriju. Protams, tas radīja inkvizīciju. Inkvizīcijas būtība ir neparastā vajāšana. Iespēja padarīt neparasto par nolemto, kā kooperācijas sekas, piespiedīs pieņemt pat vistrauslākos. Tāpēc brīnumi lai paliek tikai nedaudzo apziņā, kas spējīgi ieskatīties Bezrobežībā. Iznāk pretēji nekā senatnē – agrāk priesteri glabāja brīnumus pūlim, tagad brīnumi priesteru labad.

201.

Atklātu dārgumu stāvoklis, tā saucās senajos kultos, kad priesteriene atradās jau astotajā stāvā, kur ieeja bija aizliegta kāpnes bija tītas leoparda ādās, lai skaņa neaizsniegtu. Atklātu dārgumu stāvoklis tika tā cienīts, ka miera traucējumu sodīja kā reliģisku pārkāpumu. Viss neharmoniskais sevišķi ievaino, tāpēc pērkona spēriens mazāk bīstams, kā jaunu piedzimušā brēcieni. Šī vienkāršā patiesība nekad nav tikusi uzrakstīta. Pilnīgi neiespējami teorētiski novilkt harmonijas robežas, jo garīguma toņu kārtā ir individuāla. Senie zināja, ka dārgumi ir neatkārtojami un sargāja no nejaušībām. Tempļa Vecākais atklāšanas laikā dārgumu novēroja, kāda skaņu gamma vairāk aizkustināja. Skaņu pavadīja noteikta krāsa – tā atrada noteikumus katram gadījumam.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

4.nodaļa: Lūgšana.

202.

Kristus Stars tāpat balstās uz zinātņi, kā saules stars, bet pūlim pat priekšmeta vienkārša atrašana jau ir brīnums. Vai tad rasu nomaiņa ir brīnums? Vai Skolotāju atnākšana ir brīnums? Vai Kristus parādīšanās ir brīnums? Vai tad gadsimtiem iepriekš pareģo brīnumu? Brīnums traucē harmoniju, kamēr kosmiskie notikumi tikai apstiprina evolūciju.

Sapņi un redzējumi arī nav brīnumi, bet dzīves pavediens un tieši priekšstāvoša būtības apzināšanās, kas izpausta tiktāl, lai neskartu karmu. Ja ļaudis spētu pieņemt sapņus un to apzināšanos bez aizspriedumiem, ceļš varētu uzlaboties. Jaunu veidu parādības bieži vien tiek kroplīgi izlauzītas. Spogulis vai nu pārspīlē, vai arī uzsūc, virsma trīs it kā no neparasta spiediena. Vajag apdomīgi izturēties pret tā saucamiem murgiem. Viņu nozīme var būt ļoti svarīga.

203.

Garīgā sintēze – visretākā dāvana, jo tieši viņa aizdedz pasaules gaismu. Nekas nav salīdzināms ar pasaules gaismu. Gaisma apdedzina, bet viņas staru meklē.

204.

Paātrinājuma veiksmē, tāpat kā palēlinājumi, iet viņveidīgi, tamdēļ ievērojot paātrinājuma vilni, jāpaspēj tajā iemest pēc iespējas vairāk graudu.

205.

Lai viesuļvētru virpuļi tumšo gaisu, no viņu izdedžiem atmirdz radītājs sidrabs, kas apgardo zemes krāsas. Zem nemiera spiediena ir iespējami smagi mirkļi, jo veselas pasaules daļas vulkāns ir varens.

Kopš seniem laikiem juku brīdī ieteica vairākkārt atkārtot īsu lūgšanu un ar atkārtojumu triecieniem atsist ietekmes vilni. Vēlāk šis līdzeklis pārvērtās reliģisku vārdu bezjēgas atkārtotā, lai gan princips paliek tas pats. Bet dažreiz mūsu gars kaut kā prasa atkārtojumus vai uzskaitījumus. Priesterības labākajos laikos bija izvēlēti vārdi “Adonājs, Istere, Alleluja un Oum.” Tāpat tika lietoti arī alfabēta vai skaitļu atkārtojumi. Protams, spēks praktiski nav pašos vārdos, bet viņu radīšanā. Lieta tā, ka dažreiz paklausot gara aicinājumam, ir iespējams radīt noderīgu vilni. Bet ieradumi līdzinās pamirumam un tad pat stipri līdzekļi pārstāj iedarboties. Dažreiz viesuļi laikā var radot savu nekaitīgu vilni. Kad draud pieskarties saindēta elpa, tad labāk izelpot. Tāpat ar gribas palīdzību var radīt it kā aizsargājošu plīvuru. Sakramenta laikā priesterienes tiktāl ietinās neredzamā plīvurā, ka pārstāja dzirdēt un redzēt, it kā pārcirta esības pavedienu. Tā bija īpaša veida šķīstīšanās tad, kad atmosfēra bija juku pilna. Atgādinu par aizsardzības viņa mistēriju, jo tās sākumi ir Āzijā. Cilvēcei vajadzīgi jauni ceļi un logam uz astrālo pasauli jābūt atvērtam. Gudrajam ir salti uz vēju appūstās zemes.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

13.daļa: Virsotņu Ceļš.

4.nodaļa: Lūgšana.

206.

Tiekties arvien labāki, katram ir savs ceļš. Organismi, derīgi noskaņoti Skolotāja Mācības uzņemšanai. Mūsu Stars strādā pastāvīgi, bet ir nepieciešama gara koncentrēšanās. Labāk meklēt Skolotāja Norādījumus dažādajos dzīves izpaudumos. Vajag ļoti mācēt lūgt. Lūgšana jeb garīgā Saruna – tā ir augstākā izpausme, bet tai nepieciešama prāta izsmalcinātība un garīgais stiprums.

Sakaru Uzturēšanas zināšanas ir bīstamas un var radīt organisma novājināšanos līdzīgi narkozēm.

207.

Uz zināmām pakāpēm nepieciešama tīra vieta. Gara higiēna jāsaprot arī kā miesas higiēna. Cilvēku izgarojumi ir kaitīgi dažām garīgās dzīves pusēm. Rituālās peldes jāsaprot gan burtiski, gan arī simboliski. Augstākais un pēdējais akts visās mistērijās ir atšķirīgs ar ceremoniju trūkumu. Bieži Svaidītājs sacīja Neofītam: “Līks tu atnāci pie Manis, bruņojies ar Noslēpumiem, bet ko Es tev varu dot, kad nobeiguma vainags glabājas tevī pašā. Sēdies, atver pēdējos vārtus, bet Es ar lūgšanu atvieglošu tev pēdējo pacelšanos.”